

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Marii Mercatoris S. Augustino Æqualis Opera Quæcumque Extant

[Complectens Ea Quæ Ad Hæresim Nestorianam Spectant]

Marius <Mercator>

Parisiis, 1673

Caput XXIII. Aliud.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14215

nem mysterii Dei Christi. Ecce mysterium Dei, mysterium nominat Christi, & plene intelligere quosdam vult in agnitionem ipsius. Quo igitur intellectu opus erat, volentibus Christi mysterium discere, si fuerant audituri, quod inhabitaret in homine Deus? Opus est autem nimio intellectu, ut scias contra, quod Verbum, cum sit Deus, factum sit homo.

CAPUT XXI.

Aliud.

1. Thess. 1. v. 8. **A**vobis enim sonuit sermo Domini, non esse commemorat, cum etiam Christus dicat: *Qui credit in me, habet vitam aeternam.* Sermonem autem praedicationem dicit de seipso.

CAPUT XXII.

Aliud.

1. Thess. 2. v. 1. **I**psi enim scitis introitum nostrum apud vos, quoniam non inanis fuit; sed ante multa passi, & contumeliis affecti, sicut scitis, in Philippis; confisi sumus in Deo colloqui ad vos evangelium Dei. Ecce loquens in Deo, Dei evangelium memoravit; qui praedicat gentibus Christum.

CAPUT XXIII.

Aliud.

Ibid. 3. 4. **R**ECORDAMINI, fratres, laborem nostrum & aramnam, nocte & die operantes, ne quem vestrum gravaremus; praedicavimus evangelium Dei inter vos. Et iterum: *Ibid. v. 13.* Propterea & nos gratias agimus Deo sine intermissione; quoniam cum percepissetis a nobis verbum, auditu Dei excepistis, non ut verbum hominum, sed ut verbum Dei, qui operatur in vobis, qui credidistis. Nonne evidenter evangelium Dei, & Dei verbum praedicationem de Christo commemorat, quippe id omnibus manifestissimum est: *Tit. 1. v. 11.* Apparuit enim gratia Dei salvatoris omnibus, erudiens nos, ut abnegantes impietatem & secularia desideria, sobrie & iuste & pie vivamus, in hoc saeculo, expectantes beatam spem, & adventum gloriae magni Dei, & salvatoris nostri JESU CHRISTI. Ecce Deus, & magnus, plenissime nominatus est Dominus noster JESUS CHRISTUS: ipse est enim, cujus adventum gloriae expectantes, sobrie vivere, & irreprehensibiliter festinamus. Sed si est homo, quomodo sit magnus Deus? Vel quomodo beata spes in eum?

Siquidem verus est profecto Jeremias dicens: *1. Reg. 1. v. 5.* Maledictus, qui spem suam ponit in homine. Neque enim Deum ipsum possit efficere, ut ante dixi, id quod est Deum portare. Denique doceant nos, quid impediatur, alios etiam omnes Deos esse & adorandos, qui in se habuerint Deum? Deum autem & magnum & beatum, habentem illuminationem Christum nominat beatus Paulus, qui invenitur dicens de Judaeis & Emmanuel: *Rom. 4. v. 9.* Quorum patres, & testamentum, & promissiones, & ex quibus Christus secundum carnem, qui est super omnia benedictus in saecula saeculorum. Amen.

Quod vero secundum divinam revelationem faciebat praedicationem, perspicuum sit, ipso dicente: *Gal. 1. v. 1.* Deinde post annos quatuordecim iterum ascendi Ierosolymam cum Barnaba, assumpto etiam Tito. Ascendi autem secundum revelationem, & exposui eis evangelium, quod praedico gentibus; scorsam autem iis, qui videbantur aliquid esse, ne forte in vacuum curretem, aut cucurrissem. Christum praedicans gentibus, ut Deum, divinum nominat ipsius ubique mysterium.

Gg ij

Ascendit per revelationem Ierosolymam, & exposuit his, qui videbantur aliquid esse, id est, sanctis Apostolis, sive discipulis, ne forte in vacuum currat. Cum vero ab Ierosolymis descendisset, & rursus gentium gregibus interfuisset, emendavitne aliquid ex prioribus? Nonne perseveravit Deum confitens Christum? Atque ideo scribit quibusdam: *Miror quod sic cito transferimini ab eo, qui vos vocavit in aliud*

evangelium, quod non est aliud, nisi aliqui sunt conturbantes vos, & volentes convertire evangelium Christi. Ait autem iterum: *Sed etsi nos aut Angelus de celo evangelizaverit vobis, praeter id quod accepistis, anathema sit.* Pro qua igitur causa alios omnes omittens, licet Deum inhabitantem haberint, solum praedicabat JESUM sicut Deum.

CAPUT XXIV.

Aliud.

SCRIPtum est de Christo: *Cum autem esset in Ierosolymis in die festo, multi crediderunt in nomine ejus, videntes signa quae faciebat; ipse autem JESUS non credebatur se illis; quod ipse sciebat omnes, & quod non necesse habebat, ut aliquis testimonium perhiberet de homine: ipse enim sciebat, quid erat in homine.* Si homo esset θεοφόρος, quomodo non decepti sunt multi, qui Ierosolymis in nomen ejus crediderunt? Vel quare solus cognoscit, quae sunt in homine, cum praesertim nemo alius sciat? *Fixisse enim dicitur Deus corda nostra singillatim. Vel quare solus remittit peccata? Ait enim: Quia potestatem habet Filius in terra remittere peccata.* Quare solus praeter alios adfessor sedet Dei & Patris? Quare soli obsequuntur angeli? Cur nos quidem docuit communem putare Patrem, qui est in caelis; sibi autem cum specialiter scribebat?

Sed forte dices, quod hujusmodi voces inhabitanti Verbo deputandae sint. Nonne igitur eum oportebat, juxta prophetis convenientem mensuram, ipsum quoque dicere: *Hae dicit Dominus.* Verum cum ea quae supra legem sancire vellet, assumens sibi convenientem legislatori auctoritatem, aiebat: *Ego dico vobis.*

Quomodo liberum se ait, & non obnoxium Deo? Ideo quia est Filius in veritate? Et si esset homo θεοφόρος, essetne etiam liber secundum naturam? Solus enim Deus liber, atque solutus est: solus enim quasi tributa omnium exigit; & tanquam loco debitorum ab omnibus recipit religionem. Etsi exitus legis & prophetarum Christus est, est autem homo θεοφόρος; nonne dicere liceat, quod prophetarum praedicationum exitus ἀνθεκτικός nobis crimen induxerit?

Deinde lex quidem praedicabat: *Domini Deum tuum adorabis, & illi soli ser-*

vies. Qua nos eruditione perduxit ad Christum, quasi ad agnitionem illis, qui in umbris fuerant, potiorum: spernentemne igitur Deum legis & Prophetarum adorare, adorabimus hominem habentem Deum inhabitantem? Ubi enim praestabilius erat Deum intelligi? In caelo, an in terra? In Seraphim, an in terreno corpore?

Si erat homo θεοφόρος, quomodo prope modum ac nos participavit carni ac sanguini? Nam si quia Deus inhabitavit, hoc ei sufficit, ut, similiter ac nos, participaret carni & sanguini; & ita his participare id ipsum est, quod hominem factum esse: inhabitavit autem & in multis sanctis; homo igitur non semel, sed sapissime factus est. Quare ergo semel, in consummatione saeculorum, in destructionem peccati, per hostiam suam dicitur apparuisse? Quomodo autem vnum nobis Verbi adventum praedicant divinae scripturae, si θεοφόρος erat homo? Si templum & ipse factus est Dei, quomodo & in nobis etiam Christus est? Sicutne templum in templis? An ut Deus magis in templis per Spiritum? Si θεοφόρος erat homo, cur est solus ipsius corpus vivificum? Oportuerat enim aliorum etiam corpora esse talia, in quibus habitavit Deus omnipotens.

Scripsit autem alicubi etiam divinus Paulus: *Irritam faciens quis legem Moysis, sine ulla miseratione duobus aut tribus testibus moritur, quanto magis putatis deteriora mereri supplicia, qui Filium Dei conculerit, & sanguinem testamenti pollutum duxerit?* Atqui divina erat lex, & mandata dicta per Angelos. Quomodo igitur dignus erit deteriore supplicio, qui pollutum duxerit sanguinem Christi? Vel quomodo potior est religione, quae est secundum legem, fides in Christum? Sed, ut jam ante diximus, Christus non similis aliorum sancto-

Matth. 5. v. 12.
Videtur ali-
quid hic desisse,
id, oportet quod
Anastasius si-
naita memorat
de statere in
tributum pen-
sitate.

Deut. 6. v. 13.